

Ec. 13. 460

7

EPITHALAMIA

HONORIS CAUSA
OPTIMO ET DOCTISSIMO

VIRO DN. M. PAVLO EBERO, CLA-
rissimi & Reuerendi Domini D. PAVLI Filio,
iterum Sponso ; Et honestæ ac pudicæ Vir-
gini MARGARITÆ, Burcardi Mat-
thæi ciuis Vuitebergensis
Filix

Scripta

à

IOHANNE CLAIO HERTZ-
BERGENSI ET ALIIS
amicis.

WITEBERGÆ
EXCVDEBAT LAVREN-
tius Schwenck.
M. D. LXX.

HONORIS CAUSA
OPTIMIS DOCTORIBUS

IOHANNES CLAUDIO HERTZ
DECEMBER 1712

FRIDERICUS
EXCERPTA LANTINI
M. D. LXX

EPITHALAMIVM

NVPTIIS OPTIMI ATQVE
DOCTISSIMI VIRI DN. M. PAVLI
EBERI, iterum sponsi: Et pudicissimæ Virgini
MARGARITÆ MATTHÆÆ
Scriptum

A IOHANNES CLAUDIO
HERTZBERGENSE.

ITe procul curæ, tristes procul ite dolores,
Et procul hinc omnes ite melancholici:
Huc veniant Charites cum Musis, gaudia, risus,
Ingenuiq; sales, & sine felle ioci.
Festa dies agitur Pauli, non illius autem,
Cui caput innocuum sustulit ense Nero:
Sed cuius pater est super æthera notus Eberus,
Quem fera mors nobis abstulit ante diem.
Cuius ego laudes versu si dicere vellem,
Conarer fluctus dinumerare maris:
Illius ergo viri, dictus de nomine patris,
Filius hac celebrat gaudia læta die.
Cui nuper varijs presso fortuna procellis
Mœrendi causam tristitiæq; dedit.
Cum priuavit eum mors crudelissima caris
Omnibus, in terris quæ quis habere potest.
Nam natam matremq; suam nuptamq; patremq;
Amisit, nec adhuc integer annus erat.

Quod potuisset ei maius contingere damnum ?

Aut quas præterea perdere posset opes ?

Hi quamuis fuerint omnes in pectore cari,

Mors tamen uxoris plus miseranda fuit.

Nam pietatis amans, & honesti filia patris,

Quo non hac senior Doctor in vrbe, fuit.

Quem licet infandis pars aduersaria scriptis

Proscindat, tamen est carus vbiq; pijs.

Atq; omnes superat, tam re quam nomine Maior,

Quos clamatorum tollit ad astra cohors.

Nec modò patris erat laudati filia, verùm

Et candoris amans, & speciosa fuit. (tam,

Hanc igitur talem sibi luxit **EBERVS** adem

Qua res nulla viro carior esse potest.

Dulce bonum pater est, dulcis possessio mater,

Carior vtroq; est coniugis vxor amans.

Sunt quoq; filioli spes delictumq; parentis,

Carior his autem coniugis vxor amans.

Vxor honesta viro pater est, & mater, & hæres,

Hæc spes, hæc gaza est, delictumq; viri.

Propter eam coniunx patrem matremq; relinquit,

Has illi flammæ indidit ipse **DEVS**.

Illius in gremio tristes deponere curas,

Illius alloquio cor recreare potest.

Deniq; sunt vnum corpus vir & vxor, vt aiunt,

Sint duo carne licet, mens tamen vna manet.

Vxoris coniunx anima est, & coniugis vxor,

Sic minimo vitæ tempore totus homo est.

Dum

Dum tenera est ætas læto non apta iugali,
Dimidio tantùm corpore viuit homo.
Nam peragit cœlebs dulci sine compare vitam,
Parteq; dimidia corporis orbis erit.
At cum legitimo iunxit sibi fœdere sponsam,
Vtraq; tunc pars est, ac homo totus erit.
Mox geminos fato cum mors diuellit amantes,
Dimidia rursus parte fit orbis homo.
Dum vidua aut viduus dulci sine coniuge viuit,
Fitq; nouus maior, quàm fuit antè, dolor.
Degustauit enim socialis commoda vitæ,
Quæ si quem fugiunt, expetit ille minus.
Vxorisq; viro sæpè obuersatur imago,
Sic os, sic oculos, sic tulit illa manus.
Hic stetit, hîc sedit, mensa cœnauit in illa,
Ipsius hæ vestes, hic thorus eius erat.
Nouit id expertus sublata coniuge sponsus,
Ac grauius, quàm quis dicere fortè potest.
Istaq; coniugij fuit illi causa secundi,
Sentit enim, viduum quid sit habere thorum.
Nam licet in cœtu cum caris viuat amicis,
Attamen inde domum cum redit, vxor abest.
Vxor abest blando quæ suauiter ore loquatur,
Quæ propter sedeat, propter eumq; cubet.
Cuius in amplexu nullo prohibente quiescat
Oblitus curæ, qua modò pressus erat.
Cum qua priuata de re deliberet vnà,
Quo benè sit soboles instituenda modo.

Non tulit hanc speciem, sponsam sed querit honestam,
Dicere cui posset, tu mihi sola places.
Quasitamq; diu reperit, ducitq; repertam,
Margarin inuenit, Margaris ista placet.
Vnio apud Græcos signatur nomine sponsæ,
Crede mihi, sponso hæc vnio magnus erit.
Illius hic ingens circumdabit vnio collum,
Ex hoc contextum dulce monile feret.
Ardescetq; videns pendentem in pectore gemmam,
Ad pectusq; suum sæpè monile premet.
Margaris in Pauli complexus ibit Eberi,
Connubio dicta est hui c hodierna dies.
Idq; vt sit felix omnes vno ore precemur,
Optantes tædis omina fausta nouis.
Sponsus vt vnanimi iungatur pectore sponsæ,
Perpetuoq; recens tempore duret amor.
Sponsa diu viuat felix, fœcundaq; sponsum
Efficiat multa deniq; prole patrem.
Viuite felices, thalamo quos iungit eodem
Non Venus, aut veterum Iuno, sed ipse Deus.
Ethnica non colimus sine numine nomina Diuûm,
Angelus hic adsit pronubus ipse Dei.
Quo duce Tobie Raguelis Sara iugatur,
Quem Deus ad castos miserat ipse thoros.
Christus Hymen adsit, qui tædis adfuit olim,
In quibus & liquidas in mera vertit aquas.
Hoc tibi sponse precor, precor hoc tibi sponsa, secundet
Hæc mea vota Deus, quo sine nulla salus.

At

At vos conuiuæ letos iam sumite vultus,
Et sponfos lepidis exhilarate iocis.
Cum letis leti, tristes cum tristibus este,
Inq; alium curas reijcitote diem.
Este melancholici cum res grauis vrget & angit,
Viuerenunc hilares hora locusq; iubent.
Non ideò leuis est, si quis quandoq; iocatur,
Et spargit lingua liberiore fales.
Dum modò non dicat quæ sint aliena decoro,
Aut lædant aures futilitate pias.
Nec quoq; conueniunt ad edendum siue bibendum
Eximia celebres integritate viri:
Sed magis vt viuant vnà, curisq; soluti
Tempora colloquio falleretarda queant.
Atq; ita Romano Cicero conuiuia verbo
A conuiuendo nomen habere docet:
Non est symposion, neq; concanatio, Græca
Gens vt ait, bibula cui sumus arte pares.
Si tamen & victus quenquam potusq; iuuabit,
Is, quantum satis est, hic edat atq; bibat.
Turpe tamen magnis alios vrgeret culullis,
Immodicè quoniam pocula sumta nocent.
Quisq; bibat quantum satis est, quantumq; placebit,
Et, quantum libuit, sumere quemq; sinat.
Si quis abit sitiens (quod non reor esse futurum)
Non sponsi aut sponsæ culpa, sed eius erit.
Sed facio finem, neq; fas me scribere leges,
Ne conuiuiarum symposiarcha vocer.

Hoc tantum volui, letos ut sumere vultus
Dignetur, praesens ad sacra quisquis adest.
Cum satur est venter, dubia desurgite coena,
Virgine cumq; sua ducite quisq; choros.
Quod vos inuiti iuuenes facietis, ut ardens
Inuitè placito nubit amica viro.
Cum nox ingruerit, consueto more puellas
Cum face, cum fidibus, ducite quisq; domum.
Nec prius hinc quisquam discedere cogitet, Eos
Quàm terris rutilum nunciet orta diem.
Sic neq; surgendum, facies neq; fronte lauanda,
Nec coma peccenda est, fit labor ipse minor.
Turpe foret, si quis coram Rectore (quod absit)
Accusaretur virginis ore reus:
Quòd festinanter cubitum discesserit illinc,
Virgineos ausus deseruisse choros.
Hoc ne contingat, pro sese quisq; cauebit,
Et discat famulus virginis esse suæ.
Tu quoq; sponse vide ne de te sponsa queratur,
Quodq; facis, Claij consule scripta boni.
Temporis id breuitas & cura domestica fecit,
Quòd neq; plura tibi nec meliora damus.

E L E

54
ELEGIA GRATULATORIA,
OPTIMO ET DOCTISSIMO VI-
ro, D. M. Paulo Ebero, sponso, scripta à M. Jo-
hanne Fleischerò Vratislauensi.

Maximus hæc Salomon, quo non sapientior alter,
Qui data Iudææ sceptrâ tenebat, ait:
Omnia, quæ superûm cœlestis contegit aula,
Temporibus constant perficienda suis.
Est sua cuiq; dies, est nasci tempus in auras,
Et rursus gelidæ mortis adire viam.
Est tempus tristem lacrimis suffundere vultum,
Et contrâ risu liberiore frui.
Est tempus luctu placidos abscondere vultus,
Rursus & adgratos membra mouere modos.
Est tempus niueo circumdare brachia collo,
Et subitò flagrans pectus amore rapti.
Hæc ait ille, sua mortalia mente reuoluens,
Et quàm sint homini multa ferenda, docet:
Quàm vicibus varijs hominum fortuna feratur,
Vitaq; quàm miris cursibus omnis eat.
Et monet hæc solo fieri mandante supremo,
In cuius viuunt cuncta creata manu.
Talia scribentis mentem meditata subibant,
Ad carmen nobis materiamq; dabant:
Pectore dum reputo mecum, doctissime Paule,
Quàm tua sit miris res agitata modis.

Nam

Nam tibi præcedens carissima sustulit annus,
Matrem cum nata, coniuge, cumq; patre.
Ergo tibi est magni iustissima causa doloris,
Et meritò luctus publica signa dabas.
Nosq; tuum pariter patrem mœremus ademtum,
Et nobis animum publica damna mouent.
Sed cùm sit fama liquidum super æthera notus
Elogio Musæ non eget ille meæ.
Quem si laudarem, lucis plus addere soli,
Et gelidas vellem funderè in æquor aquas.
O infausta dies tanto celeberrima casu,
Quæ tum bis mensis quinta Decembris erat.
O annum miseram, quo non est tristior vllus,
A Christo genito quem numerare potes.
Si iungas annos, terris quos vixit vterq;
Semus & Henochò de genitore satus.
Verùm, Paule, decet veteres deponere luctus,
Atq; modum curis addere posse tuis.
Tempus adest aliud, quo letos sumere vultus,
Ac animum debes exhilarare tuum.
Nam quia mente Deum casta scis esse vocandum,
Casta paras thalami vincla subire noui.
Et dum consortem thalami tibi queris honestam,
Millibus è multis Margaribus vna placet:
Virgo pudica, pijs ducens genitoribus ortus,
Numinis & castæ simplicitatis amans.
Quæ ritu veteri sacram ducetur ad aram,
Et tibi iungetur fœdere coniugij:

Præces

Præcedente die cum Gnosia manè Corona
Exierit liquidis sole adoperta vadis,
Hæc ut succedant nuptis feliciter, opto,
Faustaq; polliciti sint noua sacra thori:
Et velut exoritur rutilans iam stella coronæ,
Sic fiat generis Sponsa corona tui,
At tu, summe Deus, thalami noua vincla ligato,
Et da coniugibus prospera fata pijs.
Fac precor, ut fiant numerosa prole parentes,
Vinantq; in casto tempora longa thoro.

ALIVD:

Pelle luctus, atq; hilares **EBERE**
Sume vultus, mœsticia relicta,
Namq; ludunt Leucorides pudici
Carmen amoris

Intrat & tæda thalamum iugali
Rebus obscænis inimica uirgo,
Sæpè quæ lenimen erit laborum
Dulce marito.

Tàm fugaces regis opes modò cui
Affluunt Cræsi, premitur fame quàm
Qui probrosa, coniuge sic pudica
PAVLE beatur.

Is modò cura peragat fideli
Quæ benigni dicta parentis urgent,
Sensibus mandata simul reponat
Peruigil imis.

Vos

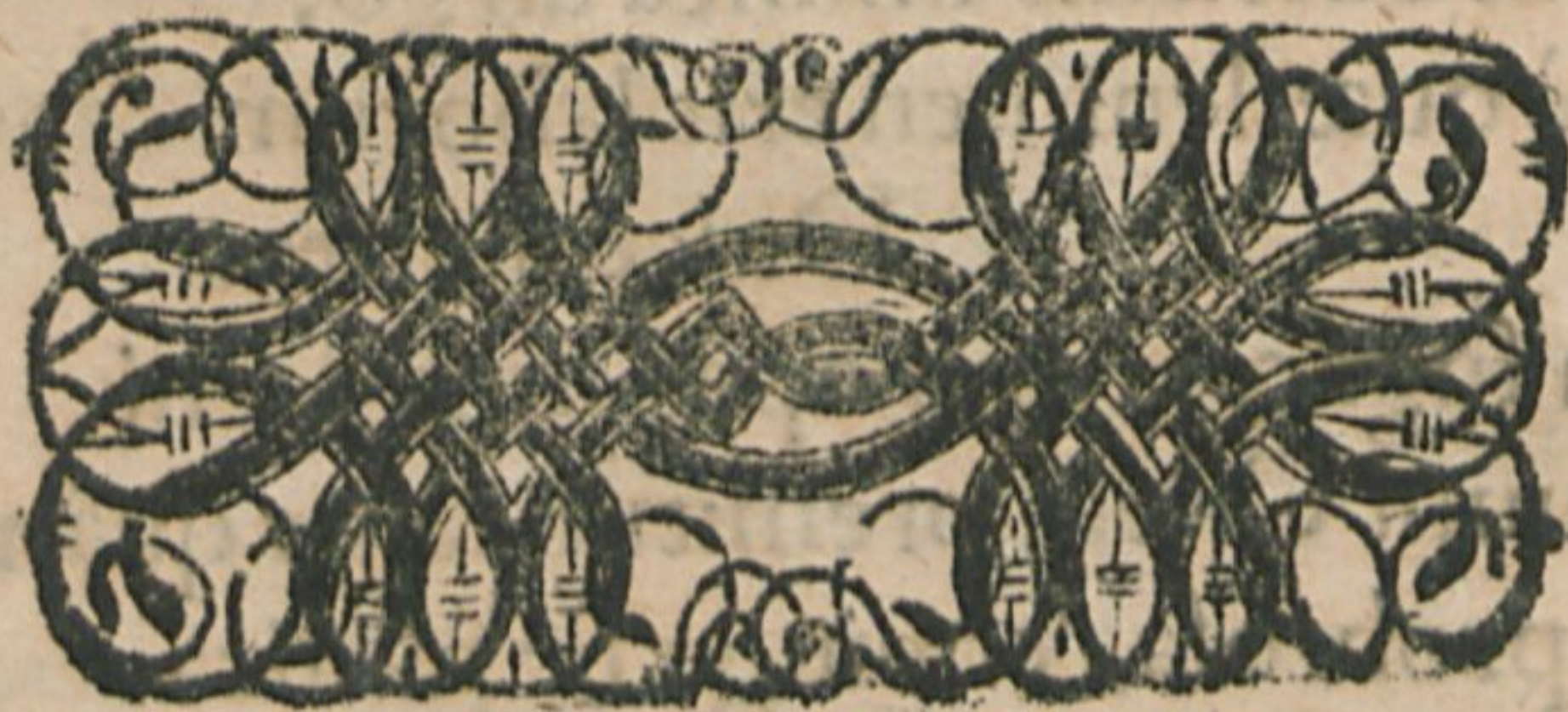
Vos senes ergò & iuuenum cateruæ
Nunc preces effundite supplicantes,
Aureum dijs ut uideant secundis

Hi duo seclum,

Dona præsentis capiatis horæ,
Et simul dicta prece gaudeatis,
Quòd nouos rursus pius occupauit
Sponsus honores,

Cantus & saltatio uestra cura,
Et pijs misti iuuenes puellis
Cursitent æqui; procul omnis esto
Clamor et ira.

Iohannes Vdalricus Vuitebergensis
faciebat Ornatiss: uiro D. M. PAV-
LO EBBERO amico suo semper co-
lendo &c. die 12. Septembris,
Anno Domini 1570.

Cl 4160

ULB Halle

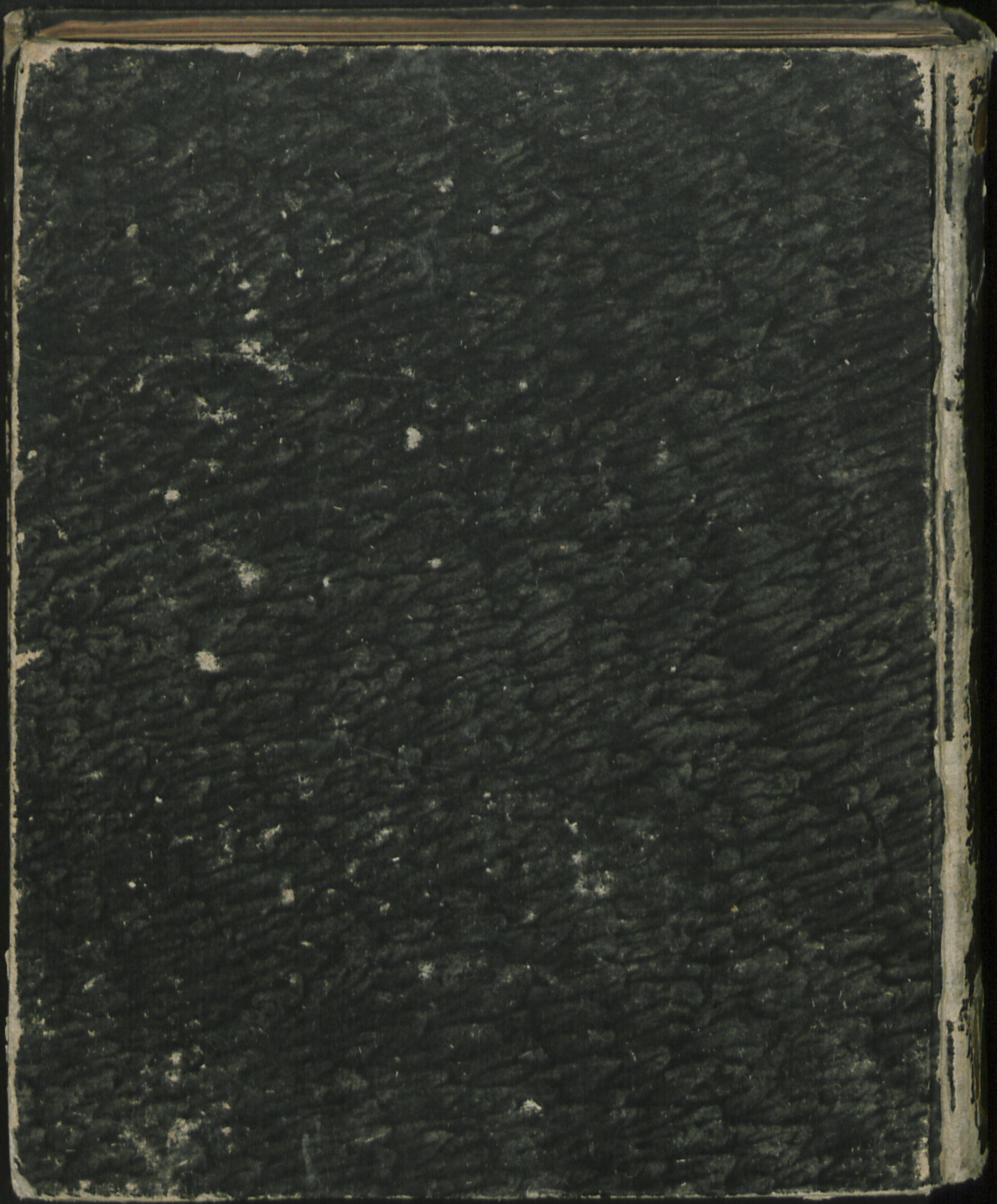
3

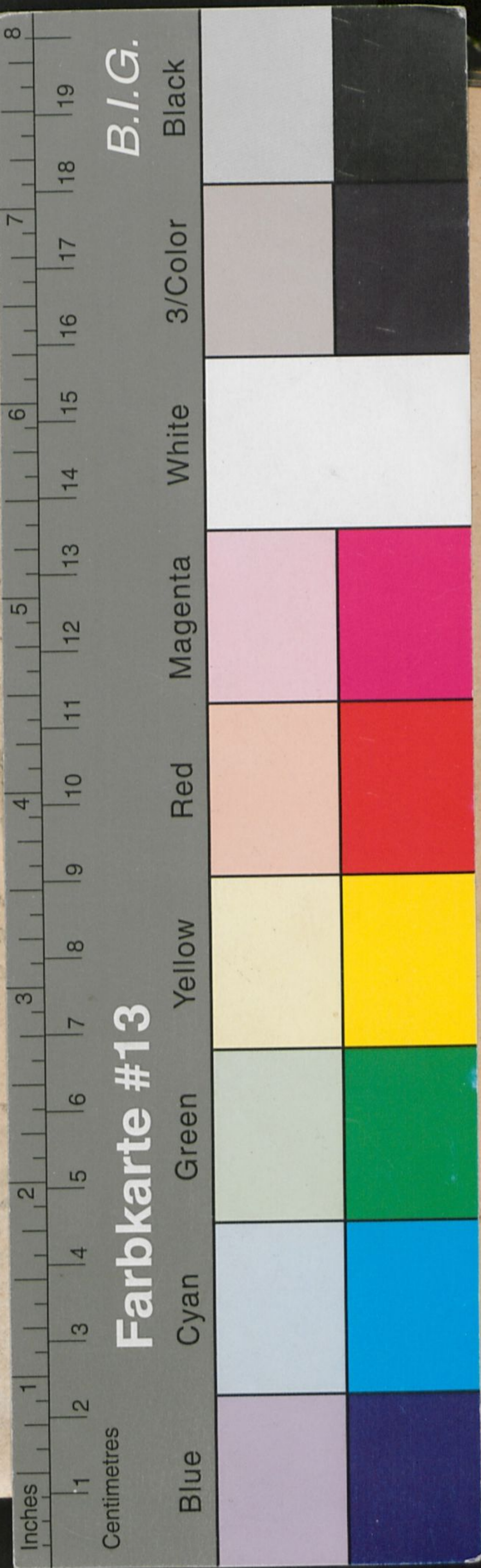
003 485 978

me

7

EPITHALAMIA

HONORIS CAUSA
OPTIMO ET DOCTISSIMO
VIRO DN. M. PAVLO EBERO, CLA-
rissimi & Reuerendi Domini D. PAVLI Filio,
iterum Sponso ; Et honestæ ac pudicæ Vir-
gini MARGARITÆ, Burcardi Mat-
thæi ciuis Vuitebergensis
Filiaë

Scripta
à

IOHANNE CLAIO HERTZ-
BERGENSI ET ALIIS
amicis.

WITEBERGÆ
EXCVDEBAT LAVREN-
tius Schwenck.
M. D. LXX.